Դէպի հաւատքն ուղղաբերձ
Մինչ բազուկներ կը յոգնէին, կ’հեղգային
Մինչ հին արիւնն Արամեան
Իր հեթանոս ռազմիկ թափէն կը սանձուէր,
Եւ մինչ Յիսուսը կը ծընէր արցունքով
Լաստիվերտցին եւ նենգ Յուդան՝ Կիրակոս,
Այդ հազար մէկ տաճարներուդ մէջ կ’ըսեմ,
Քանդակ քանդակ, զարդ առ զարդ,
Արուեստ մը նոր, արուեստ մը հայ,
Արուեստն աղջիկ Աստուծոյ, քոյր Բընութեան,
Արուեստը հարս Տիեզերքին,
Ժող’վուրդներու եւ Ազգերու վախճանած
Տապանագիրն ու շիրմապսակն այդ վերջին
Իբր աղաւնի մ’ոսկեդըրուագ ուրագով
Քանդակուած՝ այդ գըմբէթներուդ ներքեւ սուրբ,
Բատուցներուդ, խոյակներուդ, մոյթերուդ
Մէջէն լըռիկ, գըլուխը դուրս կարկառած՝
Դէպի երկինք, աղուոր, վեհ,
Թռիչները լա՛յն կը պարզէր…
Հիմա, աւա՛ղ, ատոնցմէ,
Այդ բիւրաւոր ճաճանչներէդ, ո՛վ Անի,
Ըսէ՛, ըսէ՛, ի՞նչ մընաց…

Է

Կը պատէ շուրջը լըռութիւն: Լայնարձակ
Դաշտին վըրայ, լուսնակի քա՛ղցըր շողով
Աւերակները կ’ողողուին: Հեռուէն
Միջոցին մէջ աստղալից
Լոկ կը լըսուի սոյլն հովերուն ճամբորդող:
Անին յաւէ՛տ կը լըռէ…